

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: M. M.**, zastoupen Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou, se sídlem Křižíkova 16, Praha 8, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2005, č. j. 2 Cad 68/2004 - 41,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2005, č. j. 2 Cad 68/2004 - 41, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 3. 2005, č. j. 2 Cad 68/2004 - 41, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2004, č. j. SOC 114446/2004, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 13, odboru sociální péče a zdravotnictví, ze dne 17. 6. 2004, č. j. OSPZ/61/24564/ŽM/04/Kac, a toto rozhodnutí potvrzeno. V řízení před Městským soudem v Praze se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť s těmito rozhodnutími nesouhlasil. V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a tvrdí, že rozhodnutí je nezákonné pro pochybení správních orgánů i soudu, které jeho žádost o výplatu požadované dávky neposuzovaly podle ust. § 1 odst. 5 písm. a) zákona č. 482/1991 Sb., v platném znění, když nepochybně věděly o řízení o žádosti o přiznání starobního důchodu, na který mu ke dni 8. 3. 2004 vznikl nárok za podmínek ust. § 30 odst. 1 písm. a), c) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, v platném znění. I když do doby

rozhodnutí starobní důchod přiznán nebyl a vede spor, v němž důvodně předpokládá úspěch, přesto je přesvědčen, že mu nárok na výplatu dávky sociální péče přísluší. Dovozuje, že ke dni podání žádosti o přiznání dávky sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb. fakticky splňoval podmínku podle § 1 odst. 5 písm. a) tohoto zákona. Nesouhlasí s právním posouzením věci soudem I. stupně, který svůj právní názor opřel o nesplnění podmínek ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona a ust. § 1 odst. 5 písm. a) zákona, kde u tam určených osob se nevyžaduje nutnost zvýšení příjmů vlastním přičiněním. Navrhuje, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel dne 26. 5. 2004 uplatnil žádost o poskytnutí příspěvku na výživu do výše životního minima a z připojených listin České správy sociálního zabezpečení nepochybně vyplývá, že probíhá zařízení o žádosti o starobní důchod podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb. Úřad městské části v Praze 13, odbor sociální péče a zdravotnictví, svým rozhodnutím ze dne 17. 6. 2004 nepřiznal stěžovateli dávku sociální péče s odůvodněním, že byla podána žádost o starobní důchod, o níž dosud nebylo rozhodnuto a že nebyla splněna podmínka evidence jako uchazeče o zaměstnání u Úřadu práce v Praze 5, a proto nemůže být považován za osobu sociálně potřebnou. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žadatel namítal, že tvrzené zjištění ze sdělení České správy sociálního zabezpečení o nesplnění nároku na starobní důchod z českých dob pojištění bez rozhodnutí o žádosti nemá k předmětnému rozhodnutí žádný praktický význam a požadované zaevidování do seznamu uchazečů o zaměstnání na úřadu práce považuje za šikanování občana v důchodovém věku, kdy je uzavření pracovního poměru nereálné a popřel, že by se odmítl zaevidovat. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 19. 8. 2004, č. j. SOC 114446/2004, odvolání žadatele zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil poté, co zjistil, že žadatel není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, není v pracovním nebo v obdobném vztahu ani nevykonává samostatnou výdělečnou činnost, není poživitelem starobního důchodu ani plného invalidního důchodu a není ani občan starší 65 let, a tudíž se na něho nevztahuje výjimka uvedená v ust. § 1 odst. 5 zákona č. 482/1991 Sb., a proto žadatele nelze považovat za občana sociálně potřebného podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona, a tudíž není možné poskytovat dávky sociální péče podle ust. § 4 zákona.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v žalobě namítal, že v řízení o jeho žádosti mělo být zkoumáno, zda nejsou dány jiné závažné důvody pro přiznání dávky, než uvedené v ust. § 1 odst. 5 zákona, na jejichž nesplnění žalovaní poukázali, opětovně zdůraznil, že požádal o přiznání starobního důchodu, na který mu vznikl nárok dne 8. 3. 2004 a o této žádosti probíhá řízení u České správy sociálního zabezpečení. Vyslovil přesvědčení, že při podání žádosti o dávku nebyla na základě doložených dokladů shledána žádná překážka pro přiznání dávky a zástupný důvod k nepřiznání opřený o neevidenci uchazečů o zaměstnání považuje za šikanování své osoby a je proto přesvědčen, že žalovaný i Městská část Praha 13 jeho žádost posoudili nesprávně. Městský soud pak po projednání dospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky sociální potřeby podle § 1 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb., nepovažuje se ale za sociálně potřebného ve smyslu ust. § 3 odst. 3 téhož zákona, neboť není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání a není ani osobou uvedenou v ust. § 1 odst. 5 zákona, a proto žalobce nelze považovat za sociálně potřebného, i když jeho příjem nedosahuje částky životního minima. Podle soudu ust. § 1 odst. 1 zákona nelze vykládat izolovaně od ust. § 3 odst. 3 téhož zákona a ust. § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona od ust. § 1 odst. 5 téhož zákona, na který se přímo odkazuje. Po tomto právním posouzení žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Ve stěžovatelově případě se jedná o nepřiznání dávky podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti (dále jen „zákon“), když v žádosti uplatnil poskytnutí příspěvku na výživu - doplatku do životního minima. Úřad městské části v Praze 13 své rozhodnutí ze dne 17. 6. 2004 o nepřiznání dávky sociální péče a žalovaný své rozhodnutí o zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí ze dne 19. 8. 2004 odůvodnili i tím, že žadatel není veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, nevztahuje se na něho výjimka uvedená v ust. § 1 odst. 5 zákona, a proto ho nelze považovat za občana sociálně potřebného podle ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona. Oběma správním orgánům bylo známo, což vyplývá z obsahu odůvodnění napadených rozhodnutí, že žadatel požádal o přiznání starobního důchodu podle § 31 zákona č. 155/1995 Sb., neboť splnil věkovou podmínku dne 8. 3. 2004 a řízení o této žádosti probíhalo u České správy sociálního zabezpečení. K uvedené skutkové okolnosti správní orgány při posuzování žádosti nepřihlédly, ač výsledek tohoto řízení má význam pro posouzení sociální potřebnosti podle ust. § 1 odst. 1, i když ve smyslu ust. § 3 odst. 3 písm. a) se pro posouzení sociální potřebnosti ve smyslu ust. § 3 odst. 5 písm. a) u poživatele starobního důchodu nezkoumá možnost zvýšit si příjem vlastní prací ve smyslu ust. § 3 odst. 3 písm. a) zákona. Ze shora uvedeného vyplývá, že Úřad městské části Praha 13 pochybil, pokud řízení o žádosti o poskytnutí dávky sociální péče podle § 29 odst. 1 ve spojení s ust. § 40 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád, v platném znění) nepřerušil, žalovaný Magistrát hlavního města Prahy, odbor sociální péče a zdravotnictví, pak pochybil nesprávným posouzením žalobní námítky, týkající se probíhajícího řízení o důchodovou dávku, pro níž měl rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 zrušit z důvodu nesprávného posouzení žádosti Úřadu městské části Praha 13. Podle Nejvyššího správního soudu shora uvedeným došlo k naplnění důvodu kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b), neboť při zjišťování skutkové podstaty, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Kasační důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení je naplněn tím, že soud při posuzování, zda stěžovatel je či není osobou uvedenou v ust. § 1 odst. 5 zákona, a tudíž občanem sociálně potřebným, nesprávně posoudil žalobní námítku, že probíhá řízení o starobní důchod podle ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb. a probíhalo i v době rozhodnutí žalovaného dne 19. 8. 2004.

S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušuje rozhodnutí Městského soudu v Praze a věc mu vrací k dalšímu řízení. Ve smyslu ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. je soud vázán právním názorem, že řízení před správními orgány je zatíženo vadami řízení, pro něž měla být rozhodnutí žalovaného a potažmo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 zrušena, neboť správní orgány pochybily,

když při posuzování žádosti o dávku dle zákona o sociální potřebnosti při posuzování jedné z podmínek pro přiznání dávky nepřihlédly k tomu, že o tom, zda-li dojde k jejímu naplnění či nikoliv, probíhá řízení před jiným správním orgánem, a proto byl dán důvod k přerušení řízení ve smyslu ust. § 29 odst. 1 ve spojení s ust. § 40 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, do pravomocného skončení řízení o uvedené podmínce. Z předložených listin stěžovatelem v průběhu kasačního řízení je Nejvyššímu správnímu soudu známo, že rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 1. 2005, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o starobní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 31 zákona č. 155/1995 Sb. a podle smlouvy mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení č. 267/1997 Sb. bylo zrušeno a věc vrácena České správě sociálního zabezpečení k dalšímu řízení, což vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 1 Cad 14/2005 - 117, který nabyl právní moci dne 5. 4. 2006.

Ve smyslu ust. § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne městský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu